

митѣ. Ако ми хареса нѣкоя. . . А по онуй време одаичанитѣ бѣха подскрижени. Ще питашъ: защо? Чешмата имъ, дяволската! Тя нали магѣосва. Който сръбне веднажъ, зема му главата, не може да не повтори. Пѣкъ да ти кажали: не ще да е чешмата, ами момитѣ. Тѣхната хубостъ край нѣма. Пжтя на керванитѣ минаваше презъ срѣдата на селото. Тамъ на ханчето спираха. Че трѣгнаха съ котли на рамене ония моми, а ония керванджии ги гледатъ и засукватъ мустацитѣ си. То ти казвамъ: гледайте очи. Всѣка есенъ отвличаха ябанджитѣ най-хубавата. Одаичанитѣ трпѣха, трпѣха, докато прелѣ, кипнаха, заградиха селото си съ високъ плетъ и отбиха пжтя. Нея година баща ти се отлжчи отъ кервана и съ брадва имъ разсѣче плета. Ние не посмѣхме да влѣземъ подире му. Тогава го клаха одаичанитѣ, ама нали му бѣше силенъ ангела, не можаха да го заколятъ. Едвамъ побѣгналъ, дойде си безъ кола и безъ биволи. Лежа боленъ цѣла година. Кога оздравя, като се заинати, не ще да се жени. Петнадесетъ години ходи до като срещне майка ти.

— Защо не се ожени на време?

— А бе имаше въ Одаитѣ една, думаха, че го е запоила съ омайниче, инакъ щѣше ли да отиде съ брадва да разсича плета.

— Коя бѣше тя?

— Не я зная. Колко съмъ го мжчилъ да